

קונטרס

מעיינות החיים

דברי תורה

מב"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

פרשת אחרי קדושים תשפ"ה • גליון תעח
פה יוצאן סיוט יצ"ו

©

כל הזכויות שמורות

י"ל ע"י

מכון שלמה משנתו

להוצאת ד"ת של כ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

שע"י איגוד חסידי צאנז זוועהיל

להערות והארות

או להזמנת הגליון נא לפנות לטעל:

201-455-7269

בארה"ק:

052-712-6945

דוא"ל:

mayunoshachaim@gmail.com

דרוש לפרשת קדושים

תש"ס

**בהא דאיצטריך קרא לאשמועינן
שאם אמר לו אביו חלל את השבת לא ישמע לו**

איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו אני ה' אלקיכם (ויקרא יט, ג).

(א) וברש"י, ואת שבתותי תשמורו, סמך שמירת שבת למורא אב לומר אף על פי שהזהרתך על מורא אב אם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו וכן בשאר כל המצוות. אני ה' אלהיכם, אתה ואביך חייבים בכבודי לפיכך לא תשמע לו לבטל את דברי. איזהו מורא, לא ישב במקומו ולא ידבר במקומו ולא יסתור את דבריו. ואיזהו כיבוד, מאכיל ומשקה מלביש ומנעיל מכניס ומוציא, עכ"ל.

והקשה בחזקוני, לשיטת הפוסקים (עיין רמ"א יו"ד סי' ר"מ סעיף י"ח בשם הטור והמרדכי) דהיכי דאביו ואמו רשעים אינו חייב לכבדם, למה לי קרא דאיש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו ללמד (ב"מ לב, א) שאם אמר לו אביו לעשות לו מלאכה בשבת שאינו חייב לשמוע לו, תיפוק ליה דאם אומר לו לחלל את השבת הרי הוא בכלל אינו עושה מעשה עמך ושוב אינו מחוייב לכבדו. עיי"ש. עוד הקשה בשפתי חכמים, מדוע כתב רש"י לפרש איזהו מורא ואיזהו כיבוד בפסוק 'אני ה' אלקיכם' אתה ואביך חייבים בכבודי, היה לו לפרש כן מיד בתחילת הפסוק 'איש אמו ואביו תיראו', ובפרט 'איזהו כיבוד' היה לו לפרש במקומו בפרשת יתרו ולמה פירשו כאן.

והנראה לומר ביישוב הדברים, דהנה אמרו בגמ' (קידושין ל, ב), איש, אין לי אלא איש, אשה מנין, כשהוא אומר תיראו הרי כאן שנים, אם כן מה תלמוד לומר איש, איש סיפק בידו לעשות אשה אין סיפק בידה לעשות מפני שרשות אחרים עליה. והקשה הר"א מזרחי (פסוק זה ד"ה ומדרשו), בשלמא

במצוות כיבוד יש חילוק בין איש שסיפק בידו לעשות לאשה שרשות אחרים עליה, שהאיש חייב להאכיל את אביו ולהשקותו ולהלבישו ולכסותו ולהוציאו, כדתניא (קידושין לא, ב) איזהו כיבוד מאכיל ומשקה ומלביש ומכסה ומכניס ומוציא, אבל אשה כיון שרשות אחרים עליה אינה מצויה אלא אצל בעלה והוא מוחה בידה ללכת אל בית אביה, פטרה הכתוב מכל אלה. אבל במצוות מורא שאינו לעשות שום שירות לאביה, אלא שלא תשב במקומו ושלא תדבר במקומו ושלא תסתור את דבריו, כדתניא איזהו מורא לא ישב במקומו ולא מדבר במקומו ולא סותר את דבריו, מה הפרש יש בין רשות אחרים עליה לבין אין רשות אחרים עליה, ואם כן איך שייך לדרוש בפסוק זה דמייירי ממצוות מורא חילוק בין איש לאשה.

וכתב לתרץ, דכיון על כרחנו ראש המקרא וסופו סותרים זה את זה, שבתחילה נאמר 'איש' למעט אשה ולבסוף נאמר 'תיראו' בל' רבים לרבות אשה, על כרחנו לומר דרישא דקרא איירי ברשות אחרים עליה וסיפא דקרא איירי באין רשות אחרים עליה, וכיון דלגבי מורא אין טעם לחלק בין מי שרשות אחרים עליה לבין מי שאין רשות אחרים עליה, אם אינו עניין למורא תנהו ענין לכיבוד, כאילו היה כתוב 'איש אביו ואמו תכבדו', וכן שנו בהדיא בברייתא (יבמות ה, ב), יכול יהא כיבוד אב ואם דוחה שבת, תלמוד לומר תיראו ואת שבתותי תשמורו, כולכם חייבים בכבודי, אלמא דמפרשין קרא באם אינו עניין למורא תנהו ענין לכיבוד, עכ"ד הרא"ם. למדנו מדבריו דהא דכתיב 'איש אמו ואביו תיראו' במצוות כיבוד נמי איירי.

ומעתה יש ליישב את קושיית החזקוני, דהנה הדבר פשוט דהא דתניא איזהו כיבוד מאכיל ומשקה ומלביש וכו', לא איירי דווקא בכה"ג שצווה לו אביו להאכילו ולהשקותו, אלא כל שהבן יודע שאביו צריך לכך מצווה עליו להאכילו ולהשקותו. ולגבי מצוות כיבוד שפיר איצטריך קרא לאשמועינן דגם בכה"ג שאם לא יבשל בשבת לא יהא לו מה להאכיל את אביו, לא יחלל את השבת בשביל מצוות כיבוד אב ואם. ובכה"ג שפיר הו"ל האב עושה מעשה עמך, שהרי אינו מצווה לו כלום, אלא דסד"א שמחמת מצוות כיבוד יחלל הוא מאליו את השבת לצורך אביו.

בזה מדוקדק גם לשון הברייתא ביבמות הנ"ל כדברי הרא"ם, יכול יהא כיבוד אב ואם דוחה שבת תלמוד לומר תיראו ואת שבתותי תשמורו, הרי שנקטו 'יכול יהא כיבוד אב ואם' שהיא מצוות כיבוד, ולא נקטו 'יכול יהא

מורא אב ואם דוחה שבת, ע"ד שנקט רש"י בלשונו 'אע"פ שהזהרת'ך על מורא אב אם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו', משום דלגבי מורא לחוד לא איצטריך קרא שאין מורא אב ואם דוחה שבת, שהרי אביו רשע אינו חייב לכבדו כקושיית החזקוני, אלא דס"ל להברייטא מהכרח סתירת תחילת הכתוב לסופו דקרא בכיבוד נמי איירי כדברי הרא"ם, ומש"ה הו"א יכול יהא כיבוד אב ואם דוחה שבת.

ואף דבגמ' שם תפסו הלשון 'מאי לאו דאמר ליה שחוט לי ובשל לי', נראה לכאוף דהברייטא איירי באמר לו האב לחלל את השבת, יש לדחוק ד'אמר לו שחוט לי' לאו דווקא, אלא הכוונה שהוא צריך לאכול ואי אפשר בלא שחיטה ובישול, והו"ל כאומר לו. [ורש"י בחומש שפירש כפשטות הכתוב דאיירי במורא, שאם אמר לו אביו חלל את השבת לא ישמע לו, נקט לשונו כדעת הרמב"ם (הלכות ממרים פרק ו' הלכה י"א) שגם אם האב אינו עושה מעשה עמוך מחוייב הבן לכבדו, ולכן שפיר מתפרש הכתוב כפשוטו לעניין מורא. אבל הטור וסייעתו יפרשו את לשון הברייטא יכול יהא כיבוד אב ואם דוחה שבת כפשוטו על כיבוד ממש].

על כן כדי ליישב את קושיית החזקוני גם לפי שיטת הטור דאביו רשע אינו מחוייב לכבדו, כתב רש"י לפרש איזהו מורא ואיזהו כיבוד אחר שהביא את דרשת חז"ל שאין כיבוד אב ואם דוחה שבת, כדי שמזה יובן דמשכחת כיבוד גם בלא ציווי מן האב, דבכה"ג שפיר הוי האב עושה מעשה עמוך ומצווה לכבדו, ומש"ה איצטריך קרא שאין כיבוד אב ואם דוחה את השבת.

וחוץ לדרכנו י"ל ביישוב קושיית החזקוני גם כפי פשוטו דקרא איירי במורא ממש, דמה שאמרו 'אם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו', אין הכוונה שאמר לו בפירוש לחלל את השבת, אלא שאמר לו שיאכילהו, והוא אינו מוצא להאכילו אלא על ידי חילול שבת, ומש"ה שפיר איצטריך קרא שאין כיבוד אב ואם דוחה את השבת.

(ב) ולפי יסוד דברינו דעיקר מצוות כיבוד הוא בלא ציווי האב, יש ליישב את דברי רש"י לפנינו, איש אמו ואביו תיראו, כאן הקדים אם לאב לפי שגלוי לפניו שהבן ירא את אביו יותר מאמו, ובכבוד הקדים אב לאם לפי שגלוי לפניו שהבן מכבד את אמו יותר מאביו מפני שמשדלתו בדברים, עכ"ל. והיא דרשת חז"ל בגמ' (קידושין ל, ב), עיי"ש. והקשה שם מהרש"א בחידושי

אגדות (לא, א ד"ה א"ל הנח), למאי הוצרך הש"ס לומר דלכך הקדים אב לאם לגבי כיבוד משום דגלוי וידוע וכו', הו"ל למימר בפשיטות דלכך הקדים כיבוד אב לאם מפני שאתה ואמך חייבים בכבוד אביך, כדאמרינן שם בגמ' (לא, א) אבא אומר השקני מים ואימא אומרת השקני מים, הנח כבוד אמך ועשה כבוד אביך שאתה ואמך חייבים בכבוד אביך, עיי"ש מה שכתב לתרץ לדרכו.

אכן לכאור' היה מקום לחלק, דדווקא כשאביו אומר לו השקני מים ואמו אומרת לו השקני מים כלשון הש"ס, יש להקדים כבוד אביו לכבוד אמו, לפי שגם אמו חייבת בכבוד אביו, משום שכשהאב מצווה להשקותו מים, גם על האם עצמה מוטל עתה להשקותו, ומש"ה אמרינן הנח כבוד אמך ועשה כבוד אביך שאתה ואמך חייבים בכבוד אביך. אבל בכה"ג שהבן בא מעצמו לעסוק בכבוד אביו ואמו, ואפשר לו לעסוק בכבוד שניהם, יתכן שאין עליו חיוב להקדים את האב, מאחר שלא צווהו עתה אביו על הדבר.

ולכן בקרא ד'כבד את אביך ואת אמך' דאיירי בכיבוד לחוד ולא במורא, שמשמעו שמכבדהו מבלי ציווי, לא היה אפשר לתרץ שהקדים הכתוב אב לאם מפני שכיבוד אב קודם לכיבוד אם, ולזה הוכרחו לפרש הטעם לפי שגלוי לפניו שהבן מכבד את אמו יותר מאביו מפני שמשדלתו בדברים.

בעידן רעוא דרעוין פרשת אחרי-קדושים

תשע"ב

בתוה"ק (יט, א-ג) וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם, וברש"י (בד"ה דבר) מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל מפני שרוב גופי תורה תלוין בה, וכבר עמדו המפרשים בזה מה בכך שכל גופי תורה תלוין בה הרי שאר כל מצוות התורה אף שרבו כ"כ מכל מקום לא נאמרו בהקהל, וא"כ למה ישתנה פרשה זו שכן נאמרה בהקהל משום שנאמרו בה הרבה מצוות.

עוד ברש"י קדושים תהיו, הוו פרושים מן העריות ומן העבירה שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ונתקשו המפרשים בפ' זה שהרי בני ישראל כבר נצטוו על עריות בפרשה הקודמת בחיובי מיתות וכריתות ומה יתוסף בעוד עשה, ועוד וכי בזה שהאדם הוא פרוש מעריות כבר יקרא קדוש, הרי התואר קדוש אינו תואר של מה בכך, ובאם כותבים על אחד 'הרב הקדוש' בזה עדיין אינו קדוש, ובכדי לזכות ליקרא קדוש הרבה צריכים לעמול להתגדר ולהתקדש, וא"כ איך אפשר לומר דזהו מצוות קדושים תהיו להיות פרושים מן העריות, מאחר שאם יכשל בעריות יה' פושע ויתחייב מיתה וכתר.

ומטעם זה נטה הרמב"ן מפ' רש"י ופ' הציווי של קדושים תהיו שהוא על דרך קדש עצמך במותר לך, היינו שיתקדש בדברים המותרים וכשיגיע לידי איזה מאכל ערב או שאר תאוה שאינה לצורך עבודת ה' יפרוש מזה, ולזה שפיר יקרא קדוש שכן הוא מתנהג בפרישות בדברים המותרים.

אמנם ראיתי מקשים דבסוף פר' שמיני בפרשת שרצים כתיב (יד, מז-מה) כי אני ה' אלקיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשיכם בכל השרץ הרמש על הארץ, כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים והייתם קדשים כי קדוש אני, הרי מבואר שאפי' ע"י הפרישה ממאכלות אסורות בלבד אפשר להיות קדוש ואף שנפשו של

אדם מסתאבת מאכילת שקצים ורמשים מ"מ בזה שהאדם פורש מהם נקרא קדוש, וא"כ קשה לכאורה על המפרשים שפי' הציווי של קדושים תהיו להתקדש בדברים המותרים דייקא, ולא ניחא להם בפירוש רש"י הווי פרושים מן העריות דבזה לבד עדיין אינו קדוש, הרי כאן מצאנו שאף ע"י פרישה מעבירות חמורות נקראים קדוש.

עוד צריכים אנו לבאר מה שמצינו בפרשה הראשונה שמתו בני אהרן נדב ואביהו בקרבנתם לפני ה', ואחרי כל הטעמים שנאמר בענין זה עדיין התמיה במקומה עומדת סוף סוף איך בא להם להקדושים הללו שהיו גדולים יותר ממושה ואהרן דבר כזה.

והנה בשבוע הבא חל ל"ג בעומר יומא דהילולא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ובדברי קדשו מצינו לכאורה כעין סתירה, דמצד אחד מצינו (ברכות לה:) ואספת דגניך הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי רבי ישמעאל, רבי שמעון בן יוחי אומר אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה וכו' תורה מה תהא עליה, ומאידיך מצינו שאמר רשב"י (מנחות צט:) אפילו לא קרא קריאת שמע אלא שחרית וערבית קיים לא ימוש תפר התורה הזה מפיו, הרי מבואר שאין צריך להגות בתורה כל היום ממש כדי לקיים לא ימוש ספר התורה הזה מפיו כפשוטו, ויש מתרצים דבמנחות יש גירסא אחרת בגמ' שהוא ר"ש בן יהוצדק ולא רבי שמעון בר יוחאי, אך צריכים לבא לפי הגירסא שלנו בגמ' ר"ש בן יוחאי.

ובחיד"א תירץ דהא דאמר רבי שמעון אפשר אדם חורש בשעת חרישה וכו' תורה מה תהא עליה, איירי כשיצא מהמערה בפעם הראשונה וכשראה בני אדם עוסקים בחרישה ובזריעה נתן בהם עיניו ונשרפו, ואז היה ס"ל לר"ש שכל אדם צריך לעסוק בתורה יומם ולילה ולא לעסוק כלל בצרכי פרנסה, אך אח"כ כשיצא שוב מהמערה וראה הזקן עם ב' הדסים אחד כנגד זכור ואחד שמור וראה איך מחבבין המצוות אז אמר רבי שמעון דאפילו רק קרא קריאת שמע שחרית וערבית כבר קיים לא ימוש ספר התורה הזה מפיו.

ובסגנון אחר נראה וגם לבאר מה ראה ר' שמעון באותו זמן שהיה לו ב' הדסים נגד זכור ושמור דייקא, דהנה באמת על האדם מוטל לפרנס בני משפחתו ומוטל עליו לשלם שכר לימוד עבור בניו לת"ת וכדו' ועל צרכיו ההכרחיים אדרבה דבר גדול הוא שמתפרנס מיגיע כפיו, אמנם לאחר שכבר

יש לו די מחסורו ואח"כ הוא עדיין עוסק במסחר בכדי להרבות הון ולמלאות החשבון בבנק אז טוען רבי שמעון 'תורה מה תהא עליה'.

אם האדם עוסק בפרנסה רק כדי צרכו לחיות יהודי הריהו מקדש גם את העבודה, וכדברי האוחה"ק בספרו חפץ ה' בהא דתיקנו חז"ל (ברכות כח): לומר ביציאה מביה"מ מודה אני לפניך וכו' ששמת חלקי מיושבי ביהמ"ד וכו' אני עמל והם עמלים אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואין מקבלים שכר, ולכאורה אם הם עמלים למלאכתם ואני עמל בתורה בודאי דין הוא שאקבל שכר שהרי הקב"ה גומל טוב לשומרי מצוותיו ומה השבח המיוחדת שמקבלים שכר על העמל.

ומבאר האוחה"ק דקאי באדם שעז חשקו ורצונו לשבת בבית ה' כל ימי חייו, אך נופל עליו עול פרנסת אשתו ובניו ומוכרח לעסוק במלאכה להביא טרף לביתו, ומיד כשיש לו די מחסורו חוזר לביה"מ ושב ללימודו, ובהתנהג האדם ככה נותנין לו שכר גם על מה שעוסק במלאכה כיון שבשאר שעות היום אינו מבטל רגע לבטלה וזהו אני עמל ומקבל שכר היינו שאנו מקבלים שכר גם על העמל במלאכה כי גם העמל נעשה קודש.

ומדויק לפי"ז מה שאמר ר"ש אדם חורש בשעת חרישה וכו' תורה מה תהא עליה, דייקא משום שהוא חורש משום שהוא עת חרישה וכעת אפשר להרויח, דאם היה חורש רק כמה שצריך לפרנסת אנשי ביתו אין שום טענה עליו, אבל כשחורש משום שעתה הוא עת חרישה וזורע משום שהוא עת זריעה, ולהוט להרויח כמה שביכלתו, אז באים אליו בתביעה תורה מה תהא עליה.

ומתורץ גם המימרא אחרת שאמר ר"ש שאפי' בק"ש שחרית וערבית קיים לא ימוש ספר התורה הזה מפיק, דמייירי באדם הצריך לכך כדי פרנסתו, ולא שחורש רק לפי שהוא זמן חרישה וכעת יש הזדמנות להרויח כסף, אלא לפי שצריך לכך כדי פרנסתו ולכן קיים לא ימוש גם בזה.

וי"ל דזהו הכוונה בציווי הכתוב קדושים תהיו - קדש עצמך במותר לך, היינו שתעשה ה'מותר' ל'קדוש' שתקדיש גם את הדברים של חול שאתה עמל בהן לצורך פרנסה, והאופן להגיע לזה הוא, שמיד לאחר שיש לו כבר צרכי פרנסתו יכנס לביהמ"ד ויתמיד בתורה, ואז יקבל שכר גם על העמל לצורך פרנסה, ודייקו חז"ל בלשונם קדש עצמך במותר לך', שדבר זה אינו שוה בכל

אחד, אלא תלוי במצבו הפרטי של כל אחד מהו קדוש לפי מדרגתו, שכן רשב"י היה דבוק כל היום בתורה עד שהיה פטור מק"ש ותפלה, וכל איש לפי מעמדו צריך לקדש ה'מותר' שלו לפי מדרגתו.

וענין זה למד רבי שמעון ממה שראה הזקן רץ עם ב' הדסים נגד זכור ושמור, שהרי דרשו חז"ל (במכילתא) זכור ושמור זכרהו מלפניו ושמרהו מלאחריו, היינו מצות תוספת שבת שבשעה שעדיין חול הוא עושהו קודש, וזה הבחינה לקדש ה'מותר' שאף מה שהוא רק 'מותר' שהוא צורך חול מקדשהו כשעושה לצורך הקודש, וכשראה רבי שמעון ענין זה שוב הוטב בעיניו כשראה בני אדם עוסקים בחיי שעה כיון שאף גם זאת אפשר לעשות לצורך חיי עולם, שהרי אם בשעותיו הפנויות עוסק בתורה הריהו מקדש גם העמל לצורך פרנסה.

אמנם כמבואר למעלה ענין זה להתקדש בעיני חול אינו דבר השווה בכל נפש, ותלוי בכל אחד לפום דרגא דיליה, ומה שלאדם אחד הוי קדושה אינו כלום לגבי חבריו, ובאנשים פשוטים גם הזהירות מעבירות חמורות מהווה אותן קדושים, ולזה כתיב בפרשת שרצים והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ, וכדי שלא תקשה וכי בזה שנמנעים מלאכול שרצים טמאים כבר נקראים קדושים, לזה המשיך הכתוב כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים, וברש"י (בד"ה כי אני) אלמלא לא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל שאין מטמאין בשרצים כשאר אומות דיים, והיינו לפי שבני ישראל במצרים היו במצב שפל למאוד, ולכן בני הדור ההוא נקראו קדושים בהפרשה משרצים לבד, ולכן 'והייתם קדשים כי קדוש אני' גם בכל דור ודור על האדם האדם להתקדש לפי מדרגתו ומעמדו, ומי שהוא בשפל המדרגה כמו הדור של יציאת מצרים יקרא קדוש בזה בלבד שיפרוש ממאכלות אסורות ויהא פרוש מן העריות.

אבל צדיקים ובני עליה עליהם מוטל להיטהר ולהתקדש בזהירות יתירה, ואדרבה כפי גודל מדרגתם צריכים להתקדש עוד יותר, וצדיקים הקב"ה מדקדק עמהן כחוט השערה, ולכן בני אהרן לפי גודל קדושתם נחשב להם זה כפגם שהקריבו בלא ציווי השי"ת, שאצלם החיוב להיות קדושים שונה מלשאר כלל ישראל ומה שלאחרים הוי מצוה להם נחשב כפגם.

ומטעם זה נאמרה פרשת קדושים בהקהל לפי שמצוה זו הוא שונה אצל כל אחד ולכן נאמרה לכל אחד מישראל במיוחד, שאינו דומה מצות קדושים תהיו אצל אחד למה שהוא אצל חבירו, ומה שלאחד הוא דבר פשוט יקרא אצל חבירו קדוש ופרוש.

הנה הערב נכנסים אנו לספירת 'הוד' ועומדים לפנינו ימים גבוהים, ובשבוע הבא חל ההילולא קדישא של רבי שמעון בר יוחאי, ולפי דברינו מובן היטב מה שרואים אצל התנא אלקי רבי שמעון שבאים אצלו מכל החוגים ומכל המינים ואף ההגרועים שבגרועים, ועד כדי כך שכשחל במוצ"ש צריך לדחות ההדלקה בכדי שלא יבאו לעבור על 'את שבתתי תשמורו', והיינו משום שרבי שמעון כשיצא מהמערה וראה הזקן רץ עם ב' הדסים חידש ענין זה, שכל אחד צריך להתקדש כפום דרגא דיליה, ואף הקל שבקלים יש לו תקוה ע"י שיתקדש לפום מדריגתו, ולכן איתא בספה"ק מה הקב"ה לכל אף ר"ש לכל, שבזכות יש תקוה לכל אדם בכל מצב שהוא ליטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה.

יעזור השי"ת לכל כלל ישראל, בכל מקום שהם, בכל מקומות מושבותיהם, בכל אתר ואתר, הרי ביום ל"ג בעומר נשפעים השפעות טובות לבני ישראל, והוא יום שמחה לבני ישראל וכמו שרואים גודל השמחה השורה במירון, וידוע העובדא עם הרה"ק המקובל רבי אברהם גאלאנטא זי"ע שאמר פעם נחם ביום ל"ג בעומר במירון והקפיד עליו ר"ש (שער הכוונות ענין ספירת העומר טו), יעזור השי"ת שנזכה לקבל כל ההשפעות טובות, ונזכה בקרוב לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בימינו, אמן,

קול רנה וישועה באהלי צדיקים

בקול צהלה ורנה שפתינו תרננה ברכות מעומק לבינו
פנימה למזלא טבא וגדיא יאה, קדם עמוד האור ההולך לפני
המחנה, על ישראל הדרתו, מאיר עינינו ומדריך נתיבותינו

כ"ק מרן רבינו שליט"א

לרגל השמחה הרבתית במעון הקודש

שמחת הולדת הנכדים שיחי'

הילד אריה אצל חתנו

הרה"ג ר' יעקב ווידער שליט"א

והבת אצל חתנו

הרה"ג ר' יחיאל מיכל בעק שליט"א

ברכת מזל טוב להסבים הנעלים

כ"ק אדמו"ר מטשערקאס שליט"א

הגה"צ גאב"ד לינז שליט"א

ויה"ר שיזכה לראות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח,
ושמחת בית צדיקים זו תשפיע עלינו ועל כל בית
ישראל להריק שפע ברכה וסייעתה דשמיא עד בלי די
עד שיבלו שפתותינו מלומר די, סימן טוב ומזל טוב כפל
כפליים, ונזכה לחסות בצל כנפיו עד ביאת הגואל מתוך
שפע רב והרחבת הדעת וכל מילי דמיטב, אמן.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית קדם הנכבד, עסקן נמרץ בלב
ונפש חפיצה, המופלג בתורה וביראת ה' טהורה, לשונו עט
סופר מהיר, מסור בכל לבו ונפשו לכל קדשי בית חיינו בכלל
ובפרט בכתובת ועריכת ד"ת של מרן זי"ע, ה"ה

הרב צבי משה פרידלנדר הי"ו
לרגל שמחת היכנס הבן הב' **אברהם** ני"ו
לנועם עול התורה והמצוות
לשמחה ולמזל טוב

ברכותינו צרופות מקרב הלב שיזכה לגדלו לתורה לחופה
ולמעש"ט ויזכה לראות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח, לשבת
בבית ה' כל ימי חייהם, ולהשקות ממעיינות החיים להורות
נפשות הצמאים לדבר ה', מתוך רוב אושר ועשר נחת והרחבת
הדעת, אמן.

כעתירת וברכת

